

מסורת הש"ם

א (צ"ב קס"א, ב) סוכה מד: [ע"ש דמימרא הו"א]
ב ע"ז מגב, ד' [ולקמן כו.],
ג [ע' תוס' צ"ב כג: ד"ה חוץ],
ד [לעיל כ"א:],
ה ס"א זכרון ועיין רש"י,
ו מכשירין פ"ב מ"ח ע"ש,
ז לקמן ד"ה:
ח ע"ש,
ט [צ"ל ודברי עיב"ץ],
י [לעיל כ"א, מ]
יא כ"א דהאובד,

הגהות הב"ח

א [גב' מנח' ומורה כ"ש:
ב] רש"י ד"ה ומלך וכו' להכי נקט.
ג י"ב ע"ל דף כה ע"ב:

גליון הש"ם

גב' פליגי רבנן עליה.
כעין זה מדרש כ"ג ע"ב:

הגהות הגר"א

א] גב' כדי מחטין.
י"ב הרמב"ם ושו"ע לא כתבו
בי אלא מחטין כו' בלא דקדן וע' רא"ש ומש"ש (בס"י רס"ב ס"ק כ"ג):
ב] שם דתנן. רש"ס קו עליו וי"ב דלמתינן וכו"ה כד"ף ורא"ש:
ג] רש"י ד"ה עלה. מנח' סוכה גבי כו'.
י"ב תוהו מהל' (ועי' דדברי רבינו ב"ח:
יג ממנ"י ס"ק י"ד):

לעוי רש"י

פרטיא"ש [פרטייש"ן].
חולדה.

מוסף רש"י

עלה אחד בכד אחד.
כד אחד וכו' עלה אחד דת"י (סוכה מד:).
ומן וזוטו של ים.
לשון ים החזיר לאחוריו עשר וחמש עשרה פרסאות וסותף כל מה שמואל בדרך חורמא, וכן עושה בכל יום (ע"ז מג).
כשהיה גדל ויזאל עד גדותיו ופוטט (שו"ם).
אפילו ברוב ישראל.
דעבד דמיאש ולא סתמן דליהדרו ניהליה,
דלא מפלגי בין דבר שיש בו סימן לאין בו סימן (לקמן כ"ב).
מכוסה לא יגע בו.
דאין זו אצדה שיחא מוחזר עליה בלא תוכל להתעלה,
דמשמתי הוא (לקמן כ"ה).

אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

באושפיזא. שאלוהו על אושפיזו אס קבלו בספר פנים יפות ואמר לאו מדה טובה היא כדי שלא יקפלו בו בני אדם שאינן מהוגנין לבא תמיד עליו ויכלו את ממונו: **אגניז ליה כסא דכספא**. כלי של אושפיזו היה: **כדי מחטין וליגוריות**. לקמיה מפרש כדי מחטין שחולין בו מחטין: **וליגוריות**. מזלגות קטנים שטוות בו זהב: **אחס אחס**. כד אחת ומחרוזת אחד: **חייב להכריז**. דמנין הוי סימן: **שוכי**. ענפים של אילן: **עלה אחד כבד אחד**. [ב] במס' סוכה (דף מד): **גבי** ערבה שנשרו מקצת עליה ונשתיירו זה שלשה עלין לחין ואיכא דאמרי אפילו עלה אחד כבד אחד כשירה: **נדרלס**. נצנע וי"א פוטיא"ש **י** ודרך להרוג אוחים ותרנגולים: **וכל מקום שהרבים נו'**. ואפילו דבר שיש בו סימן: **פליגי רבנן עליה**. בשרוייהו: **המואל מעות**. קא ס"ד לצורי מעות דקתני מתני' חייב להכריז והכא הואיל ורבים מזיין שם הרי אלו שלו שנתייאשו הצעלים: **דאזיל כסר רוצא**. כלומר שהולך

בדין מציאה אחר טעם רבים מזייים

שם: **נרזב ישראל** דקתס בתי

כנסיות ישראל כסן: **במפוזרים**.

ורבנן היא דמודו במפוזרין דתנן **ט**

מעות מפוזרין הרי אלו שלו: **ננספוס**.

אסיפת מקום שמתכנסים שם להמיעץ

ולהוועד: **דיספי כסו כנענים**. שהן

חוץ לעיר ומושיצין זה כנענים לשמור:

מאל כה אצידה. משנה היא בסדר

טהרות צעיר שישראל וכנענים דרים

זה במסכת מכשירין: **וספשוט**. מיהא

מקצת משאלותין דמודו רבנן כרזב

כנענים ופליגי כרזב ישראל: **צטמון**.

דכיון דטמנו לאו אצידה היא הלכך

כרזב ישראל יכריז: **שאינע עשויה**

לפנות. ריגילים היו צעלים להניחה

ימים רבים ולא לפנותה מיד: **ונמלך**

עליה לפנותה. מיד ועל כרחו או יטלנו

או יהא הפקר. להכי נקט **ו** שאינע

עשויה לפנות דלוי עשויה לפנות אצידה

מדעת היא שהיה לו לחוש שמא יפנה:

ואיבעית

ובבתי מדרשות ובכל מקום

שהבעלים מתיאשין מהן מאן שמעת

מינה אפילו ברוב ישראל נמי הב"ע

במפוזרין אי במפוזרין מאי

אריא מקום שהרבים מצויין שם אפילו

אין הרבים מצויין שם אלא לעולם

״בצוררין והכא במאי עסקין ״בבתי כנסיות

של כנענים בתי מדרשות בתי דיתבי

בהו כנענים השתא דאתית להכי בתי

כנסיות נמי דירין דיתבי בהו כנענים ת"ש

״מצא בה אבידה ״אם רוב ישראל

חייב להכריז אם רוב כנענים אינו חייב

להכריז מאן שמעת ליה דאמר אזלינן

בתר רובא רשב"א שמעת מינה כי

קאמר רשב"א ברוב כנענים אבל ברוב

ישראל לא הא מני רבנן היא תפשוט

מינה דמודו ליה רבנן לרשב"א ברוב

כנענים אלא לעולם רשב"א היא ואפי'

ברוב ישראל נמי באשפה שאינה עשויה

לפנות ונמלך עליה לפנותה הכא נמי

באשפה שאינה עשויה לפנות ונמלך

עליה לפנותה

אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

כד.

ומודה ר"ש בבאים ששבעתן העין בו'. מדקאמר ומודה משמע דלרבנן אפילו לא שבעתן העין חייב להכריז וכן מזנינו כרבה כר כר חנה דאמר בפ"ק (לעיל דף יט.) אי טביעות עינא אית לי כגויה וגט לא שבעמו העין דלא משהה איניש גיטא כידיה וקשה דלא מזנינו דאמרו רבנן זה בפירוש וי"ל דמדנקט צמתני' כריכות ועיגולי דצילה ומחרוזות וככרות הרי אלו שלו ואלו דברים אין דרכן להיות כהן טביעות העין משמע דלדברים שדרכן להיות כהן טביעות עין ככל ענין חייב להכריז אפילו לא שבעתן העין אי מאלא צמקוס דשכימי רבנן: **אב"ל** שנים חייב להכריז. דמנין הוי סימן ומתמתין דקתני

מחרוזות וככרות הרי אלו שלו אי מיירי דרך נפילה אחי שפיר דלא לא היה מנין סימן שאינו יודע שנפלו צצת אחת א"נ מיירי דרך הינוח וליכא אלא מחרוזת אחת וכן עיגול וככר והא דקאמר מחרוזות היינו מחרוזות דעלמא ולקמן (דף כה.) גבי כצורי פירות וגבי כצורי מעות דפרין ש"מ מנין הוי סימן ולא משני כצורי דעלמא דומיא דרישא מחרוזות ועיגול וככרות וכריכות היינו משום דלא הוה ליה למתני אלא מעות כצורות ופירות כצורות דקתני מעות מפחרות ופירות מפחרות: **כ"י קאמר ר"ש ברוב כנענים**. וא"ת א"כ מה כריך טעם מפני שהצעלים מתאשים ת"ל **דיש** לתלות דמכנענים נפל דהוו רוצא וי"ל דאינטריך דאפילו יודע ודאי שמישראל נפל קאמר הרי אלו שלו **י** דהמפסיד מתיאש ואומר דכנענים שקלי ליה ואפילו אס ישראל ימצאס לא יכריז דמולה דמן הכנענים נפל דהן רוצא: **אפי"לן ברוב ישראל נמי**. הוי שלו וטעמא משום דאיכא אינשי דלא מעלי וסקלי לה:

אם תמצאי דאמר פליגי פליגי ברוב כנענים או לא. להך גירסא מספקא אי פליגי אפילו כרזב ישראל ואית ספרים דלא גרסי הכי אלא גרסי את"ל אפילו כרזב ישראל פליגי רבנן עליה כרזב כנענים או לא ולהך גירסא פשיטא ליה דרבנן פליגי עליה כרזב ישראל וחייב להכריז ולא מיישנין לאינשי דלא מעלי וכן נראה דהא תנן אלו שחייב להכריז מאל פירות ככלי וכן כוליה דאית כהו סימן ומשמע דאפילו כרה"ר דרבים מזיין שם חייב להכריז דלא מדכר רה"י אלא גבי כריכות דוחק הוא להעמיד בסמטא וכן לקמן אמר לעולם רבנן כו' ומי קתני הרי אלו שלו אינו חייב להכריז קתני וייניח והשמא מ"מ תפשוט דפליגי רבנן כרזב ישראל דקתני אס רוב ישראל חייב להכריז אלא ודאי הא לא מספקא ליה אס פליגי כרזב ישראל ופשיטא ליה דפליגי מכח מתני'

דפרישית: **מאן** שמעת ליה דאוי"ל בתר רובא. פירוש גבי מציאה ולא שייך הא לפלותא דחיישינן למיעוט:

ותפשוט מינה דמודו רבנן דר"ש בו'. וא"ת אי צעי למפשט דמודו רבנן נימא ר"ש היא וי"ל דמ"מ תפשוט דלא מזנינו למימר דלר"ש אפילו כרזב ישראל הרי אלו שלו ולרבנן אפילו כרזב כנענים חייב להכריז דאי כר"ש אתיא אס כן כרזב ישראל חייב להכריז] לר"ש ואי כרבנן אתיא א"כ כרזב כנענים הרי אלו שלו: **בבמזון**. ולא צעי לאוקמה שאין רבים מזיין שם דממפליג בין רוב העיר כנענים לרוב העיר ישראל משמע שמאל צמקוס שרזב בני העיר מזייים שם דאי מאל צמקוס שאין רבים מזיין לא הוה ליה למנקט רוב העיר אלא אס רוב כנענים או ישראל שכיח צמקוס שמאל וא"ת וצטמון למה יגע בו אי משום שיפנה אותה המפנה יקחנה ויכריז וי"ל דשמא המפנה יהיה כנעני או שמא לא ימצאנה המפנה וי שליכנה לחון עם הזבל וא"ת ואמאי יכריז יקחנה לעצמו דכשלא ימצאנה צעליה יתייאש ויאמר שאדם שאינו הגון לקחה ואע"ג דאיכא רוצא ישראל דהיינו טעמא דר"ש דשרי כרזב ישראל וי"ל דהוי יאוש שלא מדעת דצטעה שלוקחה עדיין לא ידע האובד שנלקחה וכרזב כנענים הוי שלו דתלינן דכנענים הטמינוה דהוו רוצא:

^{סכר}

עין משפט ונר מצוה

לר א מיי' פ"ד מהל' גזלה ואצידה הלכה יג סמג עשין עד טוש"ע ח"מ סי' רכב סעיף כ"א:
לה ב מיי' פט"ז שם הל' א סמג עשין עד טוש"ע ח"מ סי' רכב סעיף טו:

ג גמיי' פ"ז מהל' לולב הל' כ טוש"ע א"ח סי' תרכס סעי' ד':

לו ד מיי' פ"ו מהל' גזלה ואצידה הל' ז ועיין בהשגות ובמגיד משנה סמג שם טוש"ע ח"מ סי' רנע סעיף יז:

לו ה ו ז מיי' שם פ"א הל' ז סמג שם טוש"ע שם סעיף ג וע"ש:

רבינו חננאל

הלילה שפיר עבד שאין דרך ארץ לגלות בני אדם שיחתם עם נשיהם לבני אדם וכן באושפיזא אם כיבדו ועשה לו מטעמים הורבה ותיקן הכיבי בכלים מכובדים ושינה הארוח מפני כי פחד שלא ירגישו בני אדם וירדו אחריה בביתו כדכתיב מברך רעהו בקול גדול וגו' ושינה כל שניו בענן זה אין מחזיקין אותו בשקיר אלא הוי הוא באמתתו ואם יאמר ברי לי שאלו כליי הן מחזירין אותו בטביעות עין בלבד בלא נתינת סימנין לפיכך מודה ר' דאמר ששבעתן העין שחייב להכריז מאי טעמא דלאא אתי צורבא מרבנן דלא משנה בדיבוריה דאמר טביעות עינא אית לי בהו ושקיל להו. ואילו הן (הן) כלים חדשים שאין חייב להכריז בוי מחטין וצניעות ומחרוזות [של] קרדומות שפצצאן אחד אחד וכן היה ר"ש אומר המצייל מן הארי ומן הדוב ומזוטו של ים ומשלוליתו של נהר והמוצא באיסרטיא ופלטאי ומעות בבתי כנסיות ובתי מדרשות ואפי' צוררין ובכל מקום שהרבים מצוין שם הרי אלו שלו מפני שהבעלים מתיאשים מהן. ואיבעיא לן ברוב כנענים או אפי' ברוב ישראל נמי הרי אלו שלו ולא איפשיטא וקיימא לן תיקן דמונא לקולא. מעשה דמר דזוטרא חסידא פשוטה